

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Moja rič

HELENA BACELJ, 8. r.
OŠ BRAČE RADIĆA, Bračević
učiteljica: Zlata Kurtov

2. NAGRADA

Kontrast gradu

UMA PRISKIĆ, 8. r.
OŠ „RIKARD KATALINIĆ JERETOV“, Opatija
učiteljica: Milana Međimorec

3. NAGRADA

Moja baka i ja

DORA KNEŽEVIĆ, 5. r.
OŠ MATE LOVRAKA, Županja
učiteljica: Radojka Matić

Kontrast gradu

Hodam, polako hodam pustom Opatijom. Sama. Kiša, meka kiša pada po samotnim klupicama parka Angioline. Slijedi me tišina popraćena šumom mora. Osjećam težinu i gustoću zraka. Ubrzavam udisaje i izdisaje. Nevjerojatno mi je da Opatija može biti tako spokojna.

Prolazim kraj hotela. Terasa su zatvorene. To me zaprepasti. Krećem dalje. Nešto iznutra, iz dubine duše vuče me u potragu za ljudima. Opatiji nedostaje života otkako su posljednji gosti otišli. Stojim ispred crkve svetoga Jakova, mjesta gdje se začeo grad. Nasuprot njoj je park Margerita. U njegovoj fontani, koja personificirano prikazuje sunce i mjesec, Heliosa i Selenu, još su ljetos vrapci tražili osvježenje. Sada ih nema. Usporavam disanje. Spuštam se na šetnicu Lungomare. Imam dvije mogućnosti. Otići prema zapadu, do Voloskog, malog naselja smještenog uza samo more. Ili u suprotnom smjeru, gdje bi me rado dočekali Ičići, Ika i Lovran. Neodlučna sam, pa zastajem ispred Djevojke s galebom, simbola grada. More se spaja sa sivim nebom stvarajući nerazdvojnu cjelinu. Valovi lupaju o stijene ispod djevojke, preskaču je. Prizori su nestvarni. Okrenem leđa moru. Iznad naseljenog područja mogu se vidjeti obronci Učke. Dok ih gledam, tijelom mi prolazi poseban osjećaj povezanosti s morem i prirodom. U trenutku razmišljanja o obustavljanju potrage za ljudima, susrećem dvoje prolaznika. Njihova lica ne vidim, vidim samo kišobrane koji svojim žarkim bojama čine kontrast gradu.

Hodam, polako hodam opustjelom Opatijom. Prolazim preko kupališta Slatina, prisjećajući se ljetnih zgoda. Nedostaju mi. Nedostaje mi ljetno, njegovi dugi dani, besposlenost, osvježavajući maestral, dječji smijeh. Već i pomisao na njegove čari stvara mi osjećaj unutarnjeg zadovoljstva i topline.

Hladna kap kiše vraća me u stvarnost. Ponovno sam ovdje. Sama. Hodam, polako hodam tužnom Opatijom. Mislila sam da tražim ljude, no tražim li? Jesu li ljudi jedino što može pobijediti samoću? Udvostručujem udisaje, udvostručujem izdisaje. Oštri vjetar poigrava se mojom kosom rumeneći mi lice. Magla se spušta. Sada je sve još samotnije, ali ja se ne osjećam tako. Našla sam svojeg suputnika. Nisam više sama, ovdje smo sada ja i moja ljubav, ljubav prema rodnom kraju.

3. NAGRADA

Moja baka i ja

Znamo se ponekad porječati jer *kakve to majice šarene nosim i kako sam se to obukla?! To ni za po kući nije*. I dok ona *toleda il ekla*, ja sam na tabletu ili mobitelu.

„Bako, tehnologija je zavladała svijetom.“

„Kad sam ja bila mlada“, počinje staru priču, „djeca su po livadama trčala, a ne u te kutije buljila.“

„Bako, moram na računalu napisati lektiru i riješiti zadatke iz informatike.“

Dok jedem pizzu iz mikrovalne, ona spominje kako je u njezine kuće mirisao kruć iz krušne peći.

Iz vrta baka nosi punu košaru jabuka, krušaka i šljiva. Ja iz zdjele na stolu uzimam kivi i banane.

Nisam ja kriva što su se vremena pomijenila.

Ali nešto se promijenilo nije!

Ove je skute nosila moje bake baka. Sačuvala ih je za mene da ih za svečanosti nosim. Za njih je njihov svit lip bio, makar su svagdanje crno nosili. Tako priča moja baka. To je sve vlastitom rukom rađeno i zato je vridno. Takvog je bogatstva danas malo, pa ga treba čuvati. Sada je red na mene. S ljubavlju nosim oplećak što mi je moje bake baka tkala, šlingala i šila. Kad god ga odjenem, uzmem tamburicu, stanem pred svoju baku i odsviram joj *Diridiku* ili koje kolo. Njoj srce zaigra i oko zasuzi.

Uvečer moja baka dugo ostane budna, *tabletiće i miljeta* veze.

Kad na počinak pođe, s molitvenikom u ruci za sve nas moli, a ja znam da je jako, jako volim!

DORA KNEŽEVIĆ, 5. r.
OŠ MATE LOVRAKA, Županja

